

כשנכנסים חיילי המילואים בשעת ערב מוקדמת לחצר המימשל בעזה, הם רואים מחוץ שאינו מובן להם באותה עת: כמה מאות נערים וגברים ערבים מצוטפים בחצר. קציני ישראל ניצב לפנייהם ונושא באזניהם נאום קצר, מלווה בגערות. אחר-כך יוצאים הערבים משער המימשל אל רחובותיה המתרוקנים של עזה. אחר-כך נכנסים חיילי המילואים לאולם גדול, ששימש בעבר להקרנת סרטים. יש בו קומת-קרקע וקומת-יציע. בחזית האולם יש מסך גדול, אך ברור שמה ומן רב לא מקרינים כאן סרטים, משום שהמסך כבר אינו לכן ואינו נקי. עכשיו יש הרצאות באולם הזה.

המרצה הוא סגן-אלוף אלי. צעיר בשנות ה-30, בינוני-קומה ושמן. הוא מתייבץ לפני חיילי הגדוד כשבירי ומקל ארוך. השאלה הראשונה שלו היא, אם מישו מהחיילים כבר מילא בעבר תפקידי-שיטור בקרב אוכלוסייה ערבית. איש אינו מרים את ידו, וסגן-אלוף אלי אומר שהמסקנה היא ש-גבלה ביחד את שלוש השעות הבאות.

כולם צוחקים באי-אמון. כדרך כלל לא נמשכים דרתיים מסוג זה, בתחילתו של כל שירות-מילואים, יותר מחצי שעה או שעה. אלי מתנגד שיקראו לו מושל צבאי. בתחילת דבריו הוא מסביר את מיבנה השלטון הישראלי

לזרוק אבנים. זורקים, זורקים, עד שהכוח המותקף מועיק תיגבורת. כשכאה התיגבורת, הם בורחים מייד לתוך הכיתות, וכבר כתוב משהו על הלוח, ולך תרע מי זרק אבנים. אז מה עושים? שולחים חייל שיעמוד מאחורי החלון, שלא יראה אותו התלמידים. נכנסים דרך הדלת, ואומרים לכולם לעמוד. כשכולם עומרים, אומרים להם להושיט ידיים קדימה. מי שהידיים שלו מלוכלכות, סימן שזרק אבנים. או אלה שזרקו, משפשים את הידיים שלהם מאחור, במיכנסים, והחייל שעמד מאחורי החלון רואה, וככה תופסים אותם. בתור סיפור זה יפה.

עכשיו מסביר אלי איך מפזרים הפגנות. הוא מזהיר מפני שימוש בנשק חם. הדבר הכי גרוע זה לפצוע או להרוג. כשיש הרוג, יש הלווייה. הלווייה, אומר אלי, זה חגיגה אמיתית. כל הסיכויים שהלווייה תהפוך הפגנה גדולה, וכשיש הפגנה גדולה — יורים. וכבר יש שתי הלוויות נוספות. משתי הלוויות יוצאות עוד ארבע הלוויות, וכבר כל הרצועה רותחת. או לא לירות, לא באוויר, לא ברגליים ולא בשום דבר. אם נתקעים במצב גרוע — פשוט להסתלק. אם אתם רוצים לקרוא לזה בריחה, שיהיה בריחה. יותר טוב לברוח ולהזעיק עזרה, מאשר להרוג מישו. אחר-כך, כשמגיעה העזרה, רצים מהר קדימה ותופסים את אלה שזרקו אבנים, ושמים אותם ברכבים ומביאים אותם למימשל.

ומה עם ילדים קטנים? שואל מישו.

בכל כמה שבועות בא גדוד חיילי מילואים למלא תפקידי שיטור ברצועת עזה, וזהו הנאום השיגורתי הניתן להם

דבר המתושל

בשום אופן לא לגעת בהם. לא סטירות ולא עניינים. אתה תופס אותם, משחרר אותם, והולך אחריו, רואה לאן הוא נכנס. אתה זוכר את הבית שהוא נכנס לתוכו, ובלילה חוזרים לשם. מעירים את האבא, ואומרים לו: מה עשה הילד שלך? לא יפה. תבוא מחר בבוקר למימשל. האבא בא למימשל, מתייבש שם כמה שעות, ונכנס לשיחה עם הקציני. הקציני מדבר איתו על חינוך, ומזמין אותו לעוד שיחה על חינוך למחרת. ככה זה נמשך, שבוע ועוד שבוע, שיחות על חינוך, ותאמינו לי שהחינוך הזה עובר גם לילה, כי האבא, במשך סדרת-החינוך הזאת, לא הולך לעבודה.

עם נערים מבוגרים יותר התהליך שונה קצת. סגן-אלוף אלי מסביר עכשיו לחיילי-המילואים מה שהם ראו בחצר-המימשל מוקדם יותר, לפני שהתחיל התהליך. הנערים נקראים לבוא לחצר המימשל או לחצר המינהל. הם מבלים שם כל יום, פעם ב-6 בבוקר ובין השעה 6 בערב. פעם או פעמיים בשבוע הם צריכים להביא איתם גם את הוריהם, שימתינו איתם. התהליך הזה יכול להימשך שבועות ארוכים. 12 שעות בכל יום למאות נערים בעזה. בסוף התהליך יש מין מיישפט. מטילים על הנערים קנסות. גובה הקנס: בין שיבעת אלפים ושלושים אלף שקלים. לפעמים גם יותר. איך פעם לא פחות.

סגן-אלוף אלי שב ומזהיר את חיילי-הגדוד מפני מתנהגות-הפליטים בג'יבליה. הוא מזהיר אותם מפני ריירי ג'יבליה פעמים רבות מאוד במשך השבתה. צריך להשאיר את ג'יבליה על הרציפה קטנה, רק זה חסר אם ג'יבליה תתחיל לרתוח, נצטרך להביא אוגרה בשביל להשאיר את ארבעים אלף הפליטים של ג'יבליה במקום.

עכשיו מתאר אלי את אמצעי-החינוך של ההפגנות. יש רימוני גזא מדמיע מכל מיני סוגים. יש רימונים הודמים לרימוני-ידי, ואותם זורקים ביד למרחק של כמה עשרות מטרים. יש רימונים המוטלים עלידי רובה. יש גם רימונים מסוג חדש, רימונים קופצים. יתרום של רימונים אלה הוא בכך שהמפגינים, שלעומתם זורקים את הרימונים, לא יכולים לזרוק אותם בחזרה. הרימונים הקופצים הם חמים מאוד כאשר משתחרר מהם הגזא. אם מישו מנסה לתפוס אותם כדי לזרוק אותם בחזרה — הרימוני נובק ליד, ואחר-כך צריך ניתוח כדי להפריד אותו מהידי. הרימונים הקופצים גם דוהרים על הרציפה במהירות, ומכסים שטח גדול בגזא המדמיע. אבל היעילות של הרימונים מוגבלת, טוען סגן-אלוף אלי, המפגינים כבר ספגו כל-כך הרבה רימונים כאלה, שהם כבר התחילו לאהוב את הטעם של הגזא. לא יכולים בלי זה.

בסוף השיחה אומר סגן-אלוף אלי מילים לסיכום. הוא מסביר את האידיאולוגיה הניסרא לית של הכיבוש. יכול להיות שיש בינכם כאלה המתחיה וכאלה משלום עכשיו ומשלא, הוא אומר, וזה לא איכפת לי. התפקיד שלכם פה הוא לשמור על העניינים בשקט, כדי שמי שצריך להחליט בממשלה יוכל להחליט במחשבה צלולה, כשאין לו כל הזמן הפגנות, הרוגים ובלאגן בשטח.

מה זה, כולם אשכנזים, הוא אומר, ובחור לכסף חייל אחר שלא נראה לו אשכנזי. החייל הזה ישתק את החשוד. אלי מראה כיצד זורקים את החלק החשוב בבדיקה: העברת כפות הידיים בחלק הפנימי של היד, מלמטה כלפי מעלה, ובחזרה.

בלי שהוא הרגיש, מסביר אלי, בדרקתי לו גם את הביצים, אם אין שם רימון. הערבים יודעים שהישראלים לא אוהבים כל-כך לברוק להם בכיזים, אז הם מחביאים שם את הרימונים. הוא מספר על מיקרה שהיה בכיכר-פלסטין, במרכזו של עזה. צעיר שהחזיק רימון-ידי בתחתונו הכניס את הרימון מאחורי גבו של חייל ישראלי שנהג בקומנדרק פתוח, וברח. החייל הרגיש משהו לא נוח בגבו. הוא ברק ומצא את הרימון, ומיהר להשליך אותו. הרימון נחת על מכונת רנו סמוכה, ושני נוסעיה הערביים נהרגו. מן ההתפרצות נגרם תקר בגלגל הקומנדרק, אך הנהג לא התחשב בו, ועשה מסע של שלושה קילומטרים ברכב שבאחד מגלגליו יש תקר, עד לבסיס שלו.

אחר-כך סיפר חיילי-מילואים אחד, שבמשך כל השבוע הראשון של המילואים הוא לא חרל להתכונן במיפעויותיהם של הגברים העזתיים, שמהם מחביאים שם רימון.

מה זה, כולם אשכנזים, הוא אומר, ובחור לכסף חייל אחר שלא נראה לו אשכנזי. החייל הזה ישתק את החשוד. אלי מראה כיצד זורקים את החלק החשוב בבדיקה: העברת כפות הידיים בחלק הפנימי של היד, מלמטה כלפי מעלה, ובחזרה.

בלי שהוא הרגיש, מסביר אלי, בדרקתי לו גם את הביצים, אם אין שם רימון. הערבים יודעים שהישראלים לא אוהבים כל-כך לברוק להם בכיזים, אז הם מחביאים שם את הרימונים. הוא מספר על מיקרה שהיה בכיכר-פלסטין, במרכזו של עזה. צעיר שהחזיק רימון-ידי בתחתונו הכניס את הרימון מאחורי גבו של חייל ישראלי שנהג בקומנדרק פתוח, וברח. החייל הרגיש משהו לא נוח בגבו. הוא ברק ומצא את הרימון, ומיהר להשליך אותו. הרימון נחת על מכונת רנו סמוכה, ושני נוסעיה הערביים נהרגו. מן ההתפרצות נגרם תקר בגלגל הקומנדרק, אך הנהג לא התחשב בו, ועשה מסע של שלושה קילומטרים ברכב שבאחד מגלגליו יש תקר, עד לבסיס שלו.

אחר-כך סיפר חיילי-מילואים אחד, שבמשך כל השבוע הראשון של המילואים הוא לא חרל להתכונן במיפעויותיהם של הגברים העזתיים, שמהם מחביאים שם רימון.

ברצועת עזה. הוא מכנה את המינהל האזרחי בשם "גור" ואילו לכוח הצבאי, השומר על הסדר ומשילט את הכיבוש, הוא קורא "מקל". כרי להרגיש את התפרדה בין המקל ובין הגור, חולקה הרצועה לאזורי-שיטוט שונים ולא זהים — יש שני איזורי מינהל ושלושה איזורי מימשל.

קשה לדעת אם מישו מתייחס ברצינות להפרדה הזאת. אנשי המינהל הם כולם חיילים וקצינים שהשקפותיהם ודרכי-פעולתם אינן משתנות אם קוראים לבניין שהם יושבים בו "מינהל". הנערים הערביים הנתפסים כזריקת אבנים עלידי. "המקל" נענשים עלידי המוסדות של "הגור", דווקא, וההברל בין השניים אינו ברור להם. הם כולם מתייחסים לכלל הישראלים כאל שילטון כיבוש זה, והחלוקה ל"מקל" ול"גור" בוודאי נראית להם מוזרה.

סגן-אלוף אלי מסביר כמה דברים חיוניים על איזור-השיטוט של גדודי-המילואים החדש. עזה היא העיר הגדולה ביותר בכל תחומי השלטון, בעיר עצמה ובמחנות הפליטים המזרח ברים אליה מתגוררים 400 אלף פלסטינים.

הריבוי הטיבני ברצועת עזה הוא הגדול ביותר בעולם, אומר סגן-אלוף אלי. גודלה של מישפתה רגילה יותר מ-20 נפש. הגבר נושא לו שתיים, שלוש, או ארבע נשים, וכל אחת מהן יולדת כמה ילדים. כאשר מדובר בפליטים, משלמים מוסדות-הסעד-לפליטים סכום המגיע למאה אלף לירות החדש לכל נפש. פירוש הרבה, שבכל חודש יש לאבי המישפתה הכנסה נקייה ממש של שני מיליון לירות ישראליות יותר, ואם הם יוצאים לעבוד, זה הכל כסף שנכנס ישר לכיס מסביר אלי.

ברצועת עזה כולה יש חצי מיליון או שש מאות אלף ערבים פלסטינים. יש שם גם 2,000 יהודים, המתרכזים בשמונה יישובים בחבל קטיף. "לאחרונה", מספר אלי, "הקימו גם יישוב אחד בצפון הרצועה. יישוב נהדר. 24 נפש, 12 מישפחות."

מה שאלי אינו מספר, מתברר אחר-כך לחיילי המילואים השומרים ב, "יישוב" הזה: למעשה הוא נטוש במרוצת השבוע, והוא משמש נוודי-הקיי של סופשבוע לכמה מישפחות של מפוני-ימית.

אלי אינו אומר את הדברים במפורש, אך התיאור שלו אינו מותיר מקום לשום ספק: לישראל אין מה לחפש ברצועת-עזה לאורך זמן. זהו אחד מחבלי-הארץ הצפופים ביותר בעולם. אולי הצפוף ביותר. כאן אין מקום להפקעת "ארמות מדינה" ודברים דומים הנעשים בגדה היתרון הדימוגרפי של הפלסטינים הוא כה מכריע, שאין להם כל סיבה לדאוג שמה ייבש מישו ולספח את האיזור הזה למדינת ישראל. גם אין שום סיכוי להרחבת ההתנחלות היהודית ברצועת עזה.

אין צורך בסגן-אלוף אלי יאמר את הדברים במפורש. כל אחד מחיילי הגדוד, ששירתו כחיל-הכיבוש של רצועת-עזה במשך שלושה שבועות, יכול היה להבחין כמו עיניו בחוסר-התכלית המוחלט של השילטון הישראלי שם. אחד